

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobců: a) A. M.**, zastoupena: T. S., **b) A. M.**, **c) A. S.**, zastoupen: T. S., všech zastoupených JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7**, v řízení o žalobách proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.9.2012, č.j. OAM-34/ZA-K01-ZA04-2012, ze dne 24.9.2012, č.j. OAM-215/ZA-ZA06-ZA04-2012, ze dne 24.9.2012, č.j. OAM-227/ZA-K01-ZA04-2011,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.
- III. Tlumočníci Ing. G. S., se přiznává vůči České republice právo na náhradu nákladů řízení, a to tlumočného ve výši 423,50 Kč, které bude tlumočníci vyplaceno z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci ad a) a ad c) se domáhají soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2012, č.j. OAM-34/ZA-K01-ZA04-2012 a č.j. OAM-227/ZA-K01-ZA04-2011, kterým

bylo rozhodnuto o žádosti těchto žalobců zastoupených jejich zákonnou zástupkyní T. S. tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991, o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje. Žalobce ad b) se domáhá soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2012, č.j. OAM-215/ZA-ZA06-ZA04-2012, kterým bylo rovněž stejným způsobem rozhodnuto tak, že tomuto žalobci se mezinárodní ochrana podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu neuděluje.

Krajský soud usnesením ze dne 8.11.2012, č.j. 52Az 3/2012-20, 52Az 4/2012, 52Az 2/2012 rozhodl tak, že tyto žaloby spojil ke společnému projednání s tím, že budou vedeny pod sp. zn. 52Az 3/2012.

Žalobci ad a) a ad c) odůvodnili žalobu v podstatě stejným způsobem, a to následovně:

V podání ze dne 18.10.2012, označeném jako žaloba, uvedli, že „mají zato, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní): správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré namítané skutečnosti. Uvedené rozhodnutí správního orgánu napadám v rozsahu výše uvedeném a z důvodů, které budou v nejbližší době nadepsanému soudu náležitě doplněny“. Dále žalobci odkázali na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a spisový materiál a uvedli, že považují napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné.

Toto podání doplnili tito žalobci v zákonné lhůtě pro rozšíření žalobních bodů podáním ze dne 24.10.2012, ve kterém namítli následující skutečnosti:

Správní orgán zohlednil pouze skutečnost, že matka žalobců je azylantkou, a tudíž že důvodem jejich žádosti o azyl je pouze snaha legalizovat pobyt v ČR. Pro takový závěr správní orgán nedisponoval potřebnými podklady, vzhledem k věku žalobců je zřejmé, že jsou závislí na péči svých rodičů, a proto se žádosti o azyl zcela logicky budou odvíjet od důvodů, pro které zde žádají o azyl oni, resp. jejich otec, neboť matce azyl udělen byl. Dále je nutno zkoumat i další okolnosti tak, aby jejich žádost byla posouzena individuálně, správní orgán pouze konstatoval, že otci žalobců mezinárodní ochrana udělena nebyla a tudíž ji nelze udělit ani těmto žalobcům. Bez povšimnutí zůstaly skutečnosti namítané matkou žalobců, které potvrzují jakému nebezpečí „bychom všichni byli vystaveni, pokud bychom se museli vrátit do země původu“. Správní orgán nezohlednil problémy se státními orgány, ani problémy s původem žalobců, jen odkázal na neudělení mezinárodní ochrany otci žalobců. Rozhodnutí je neúplné, bez zdůvodnění a bez důkazů. Žalobci nesouhlasili s názorem správního orgánu, že v rámci žádosti se zabýval rodinnou, ekonomickou a sociální situací. To z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá. Není pravdou, že rozhodnutí obsahuje alespoň zmínku o situaci rodinné, sociální a ekonomické, pokud se žalobci budou nuceni vrátit. Správní orgán se nevěnoval situaci „jezidů“ v zemi původu, nebylo hodnoceno, jakým způsobem je zacházeno s žadateli o azyl, kteří se vrací do země původu. Žalobci nesouhlasili s názorem žalovaného o tom, že vycestování žalobců by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Pokud by k vycestování došlo, budou odtrženi od jednoho ze svých rodičů, když jejich matka je azylantkou. Žalobci odkázali na Úmluvu o právech dítěte, která přiznává právo dítěti na péči obou rodičů, což v případě nuceného vycestování nebude zachováno. Správní orgán se nezabýval tím, jakým způsobem bude zajištěna existence žalobců v zemi původu, když tito

vzhledem k jejich věku se nemohou o sebe sami postarat. Dalším pochybením žalovaného je posouzení jejich žádosti vzhledem k ust. § 14b zákona o azylu, když správní orgán pouze uvedl citaci zákonných ustanovení, rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žalobkyně ad a) navíc v žalobě uvedla, že žalovaný odůvodnil své rozhodnutí pouze ve vztahu k Ruské federaci, nicméně „doposud není zřejmé, zda právě tuto zemi lze považovat za zemi mého původu, když jsem osobou bez státní příslušnosti a v úvahu připadá i Arménská republika“.

Žalobci ad a) a ad c) navrhli, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce ad b) v žalobě uvedl následující námitky:

V podání ze dne 18.10.2012 uvedl žalobce obdobně jako ostatní žalobci v právním podání, výše uvedeném, v obecné formě, že „správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu“, a že odkazuje na svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a na ostatní spisový materiál. V doplnění žaloby žalobce ad b) (doplnění žaloby ze dne 24.10.2012) uvedl následující skutečnosti:

Správní orgán pracoval „pouze okrajově“ s námitkou týkající se celého systému fungování státního aparátu v zemi jeho původu, když konstatoval, že „je pravdou, že prvotní příčinou mých problémů byla skutečně soukromá osoba, nadto vysoce postavená“. Touto osobou mu bylo vyhrožováno újmou na zdraví, nejen jemu, ale i členům jeho rodiny, žalobce byl obviněn smyšleně z krádeže, bylo mu ze strany orgánu vyhrožováno. Tím se správní orgán nezabýval. Jeho žádosti na policii a na prokuraturu nebyly řešeny. Dalším důvodem žádosti o azyl bylo omezování jeho práv z důvodu národnostního, kdy lidé pocházející z Kavkazu, tj. i žalobce, jsou v zemi původu pod nátlakem, jsou bezdůvodně vězněni, biti a nemají přístup k úřadům a státním orgánům. Správní orgán uvádí zkreslené informace nemající oporu v důkazech. Žalobce popsal žalovanému správnímu orgánu, jakým způsobem se snažil najít ochranu u státních orgánů, policie a prokuratury a jakým způsobem bylo s jeho žádostmi naloženo. Nelze odůvodnit závěr žalovaného správního orgánu podle něhož v podstatě v zemi jeho původu se to, co uváděl, ani stát nemohlo. Závěry správního orgánu neodpovídají provedenému dokazování, tvrzení žalobce nebyla vyvrácena, žalovaný se jimi dostatečně nezabýval. Z důkazů použitých správním orgánem nelze vyvodit skutečnost, že k zmiňovaným problémům nedochází. Nedošlo k hodnocení, jakým způsobem je nakládáno s osobami, které v zahraničí požádaly o azyl. Žalovaný neposuzuje žádost žalobce objektivně, ale založil rozhodnutí na skutečnosti, že manželka žalobce disponuje určitým pobytovým statutem. To však neznamená, že o azyl žalobce nežádá z relevantních důvodů. Neadekvátním shledává žalobce posouzení jeho žádosti dle § 14b zákona o azylu, v rozhodnutí je uveden jen výčet zákonných ustanovení, rozhodnutí je nepřezkoumatelné v této části. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám obhajoval své závěry uvedené v žalovaných rozhodnutích a navrhl, aby soud žaloby zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je

ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícího se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov.rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se

musí jednat o odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, čj. 2Azs 92/2005-58).

K pojmu „žalobní bod“ se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24.8.2010, čj. 4 As 3/2008-78, kdy v tomto rozsudku a v právní větě z něj vyhotovené dospěl k následujícím závěrům:

„Smyslem uvedení žalobních bodů (§71 odst. 1 písm.d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Zároveň rozšířený senát NSS uvedl, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Nejprve soud musel konstatovat, že v případě všech tří žalob uvedli žalobci konkrétní žalobní body až v doplnění žalob, když první podání žalobců žalobní body ve smyslu výše zmíněné judikatury a platné právní úpravy neobsahují (jedná se v podstatě o obecné konstatování o porušení správního řádu, přičemž konkrétní právní a skutkovou argumentaci uvedli žalobci až v doplnění žaloby).

Krajský soud se dále zabýval žalobou žalobce ad b), neboť ostatní žalobci v azylovém řízení zejména odkázali na důvody žádosti o azyl uvedené tímto žalobcem. Proto ve vztahu k žalobci ad b) dospěl soud k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Mezi tímto žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že žalobce uplatnil v podstatě 3 důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Prvním z nich byly jeho spory s člověkem zvaným „Afo“, které měl ve své vlasti z důvodu svého podnikání. Z protokolu o pohovoru ze dne 4.8.2011 vyplývá, že žalobce v roce 2009 v Rusku se svým otcem a bratrem otevřel pekárnu. Začal ho navštěvovat jmenovaný člověk a hrozit újmou, když pekárnu nezavřou. Žalobce byl též obviněn z krádeže, byl předvoláván na policii každý den, výsledky se měnily na vyhrožování. V březnu 2011 byl třemi neznámými lidmi odvezen do Uljanovska, kde byl ve sklepě bit a bylo mu vyhrožováno zabitím. Jmenovaný člověk požadoval po žalobci údajně ztracené peníze, dal žalobci měsíční lhůtu na vrácení. Žalobce chtěl vše nahlásit na policii, tam však jeho podání nepřijali, proto se obrátil na prokuraturu. Byl předvolán a dozvěděl se, že byl do Uljanovska odvezen lidmi z protixtrémistického oddělení, jeho případ začal být řešen, avšak po nějaké době zmizel vyšetřovatel případu. Žalobci na prokuratuře řekli, že je na dovolené, nechtěli mu sdělit nového vyšetřovatele. Posléze se dozvěděl, že jmenovaný člověk policistům zaplatil, aby z něj vymlátili přiznání, že ukradl peníze, což byla zřejmě jeho pomsta za pekárnu. Žalobce odjel s rodinou do města Leninsk, koupil tam dům, avšak jmenovaný člověk za ním přijel a začalo se střílet v domě. Na dotaz, proč se v případě svých

potíží, vyjma prokuratury, neobrátil na nadřízený orgán, žalobce odpověděl, že uvedený vyšetřovatel byl nadřízený orgán policii, nad prokuraturou byl generální prokurátor, kterého se nelze dovolat, „hlavně s poměry vůči nám Kavkazanům“.

Jako druhý důvod v žádosti uvedl své problémy v Rusku z důvodu své kavkazské národnosti a dalším důvodem bylo to, že má manželku v České republice. Na otázku, zda měl osobně problémy s rasismem, odpověděl, že od vysoké školy je má stále, že ho stále někdo fyzicky napadal, na policii „nemělo cenu si stěžovat“, když „lidi, kteří se snažili bránit, tak teď sedí ve vězení.“ V případě návratu do vlasti má obavu, že by šel do vězení, mohl by být zabit a považován za vlastizrádce z důvodu žádosti o azyl.

Mezinárodní ochrana se podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. S poukazem na toto ustanovení přistoupilo ministerstvo jako správní orgán nejprve k hodnocení důvodů sdělených žadatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podmínkou pro udělení azylu cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. a) nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný dospěl správně k závěru, že žalobce „nevedl žádnou hodnověrnou skutečnost, ze které by správní orgán mohl dojít k závěru, že se stal terčem adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány z výše uvedených důvodů“. V případě jeho potíží s člověkem „Afo“ nebyl dán některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 zákona o azylu, avšak jednalo se o problémy týkající se konkurenčního boje, kdy dle žalobce jeho konkurent vůči němu používal nezákonné prostředky. Azyl však jako právní institut není a nemůže být nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel, když, jak výstižně

poznámenal žalovaný, „samo řízení není o udělení azylu není ani řízením o tom, zda stát, ze kterého žadatel o azyl pochází, je schopen plnohodnotně a zcela beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícím zákonům dané země, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu“. Na území Ruské federace není vyloučena možnost domáhat se ochrany práv a svobod u mocenských orgánů tohoto státu, a to i v případě právního postupu vůči zkorumpovaným příslušníkům policie. V tomto případě vycházel žalovaný ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2011, vydané Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických, dále ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2011, vydané stejným ministerstvem. Sám žalobce se zmínil o snaze vyšetřovatele a prokurátora se jeho případem aktivně zabývat a pokud žalobce tvrdil, že se dalšího nadřízeného, tj. generálního prokurátora, „nelze dovolat hlavně s poměry vůči nám Kavkazanům“, tak se jedná, jak žalovaný uvedl, o pouhou spekulaci, když této možnosti žalobce nevyužil. Naopak, jak vyplývá z informace MZV ČR ze dne 2.7.2012, ze které vycházel žalovaný, v případě oprávněných stížností na postup orgánů státní správy lze získat od justičních institucí přiměřenou ochranu. Žalovaný dále správně uvedl, že poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu, pouze z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, se však právě váže na skutečnost, že státní orgány žadatelovy vlasti nejsou záměrně ochotny, jsou-li toho v dostatečné míře schopny, poskytnout ochranu jeho práv a svobod. To však není případ žalobce. Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 31.10.2003, č.j. 4Azs 23/2003-65). Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u ostatních orgánů a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (ve vztahu k Moldavské republice takto obdobně judikoval NSS v rozsudku ze dne 18.12.2003, č.j. 4Azs 38/2003-36), tento rozsudek lze aplikovat přiměřeně i na danou věc. Z výše uvedených podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, nelze dospět k závěru, že by v Ruské federaci nebylo možné se domáhat ochrany práv u státních orgánů s tím, že žalobce v podstatě využil pouze části tohoto prostředku, když se na nadřízený orgán (generální prokuratura) neobrátil. Tento důvod v žádosti o udělení azylu tak ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu obstát nemohl.

Ve vztahu k pronásledování z důvodu národnosti žalobce až na jednu výjimku vztahující se k době jeho studia na vysoké škole, a proto nemající žádnou spojitost s dobou jeho odchodu z vlasti, nepopsal konkrétní případ, ze kterého by jednoznačně vyplynulo, že právě z důvodu jeho původu bylo vůči němu jednáno odlišně či hůře, než jak zákon v takových případech předpokládá. Jak správně žalovaný uvedl, žalobce se omezil na obecná, paušální konstatování, naopak žalovaný vycházel z právně relevantních podkladů, tj. z Výroční zprávy Human Rights Watch 2012, informace Čechenci v Ruské federaci Dánské imigrační služby z října 2011, zpráva o zemi Cori z října 2010, když naopak z těchto podkladů vyplývá, že ohroženou skupinou nejsou primárně lidé pocházející z Kavkazu, ale spíše lidé – pracovní migranti, pocházející z oblasti Střední Asie, když z uvedené výroční zprávy vyplývá, že státní orgány Ruské federace jsou si vědomy palčivého problému nacionalismu či neonacismu v ruské společnosti a snaží se aktivně činit kroky k jeho potlačení. Ostatně projevy rasismu a neonacismu nejsou ve světě nijak vzácné a postihují i obyvatele jiných částí, daleko vyspělejších demokratických zemí. Podstatné je, že příslušná vláda činí kroky k potlačování těchto jevů, což z uvedených podkladů lze vyvodit i v případě

státních orgánů Ruské federace. Konečně poslední důvod uvedený žalobcem v protokolu o pohovoru, týkající se jeho žádosti o azyl, bylo to, že „mám manželku v ČR“. Protože výše uvedené předchází dva důvody v žádosti o azyl nemohly obstát, přičemž žalobce již jednou na území ČR (před vstupem na území Švédska) pobýval, aniž měl v té době potřebu požádat o udělení mezinárodní ochrany (jak vyplývá z žádosti o azyl, jednalo se o prosinec roku 2010), a žalobce se poté dobrovolně vrátil zpět na území Ruské federace, tak pokud poukázal na pobytový statut své manželky, dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že skutečným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o pouhou legalizaci jeho pobytu na území ČR. Skutečnost, že má na území ČR žalobce manželku, není důvodem k legalizaci pobytu na území ČR, když „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR...“ (rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7Azs 187/2004).

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manžel azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

Ve vztahu k uvedenému poslednímu důvodu žádosti o azyl, naplňující přesvědčení žalovaného o uvedené snaze žalobce o legalizaci jeho pobytu na území ČR, žalovaný uvedl, že z předloženého oddacího listu je zřejmé, že manželství s T. S. (matka žalobců ad a/ a ad c/) nebylo uzavřeno před udělením azylu jeho manželce, když manželství bylo uzavřeno dne 2.5.2012, azyl za účelem sloučení rodiny byl manželce udělen rozhodnutím ze dne 11.7.2003. Proto žalovaný správně dospěl k závěru, že se žalobci azyl za účelem sloučení rodiny neuděluje. Ve vztahu k výše uvedeným důvodům žádosti o azyl z hlediska posouzení důvodnosti žádosti o azyl ve smyslu ust. § 12 a § 13 zákona o azylu neuvedl žalobce ad b) v žalobě žádné právně relevantní důvody, které by byly schopny samy o sobě bez dalšího zpochybnit výše uvedené závěry a podklady žalovaného rozhodnutí. V případě námitek žalobce se jedná v podstatě o polemiku žalobce s obsahem žalovaného rozhodnutí, ve které však nevyvrátil žalobce zcela jasné závěry vyplývající ze zmíněných podkladů žalovaného rozhodnutí a která rovněž nemůže, vzhledem ke své argumentační síle, zpochybnit závěry správního orgánu výše zmíněné. Navíc žalobce neuvedl konkrétní argumenty proti základním závěrům žalovaného, zejména proti jeho tvrzení o tom, že ze samotných výpovědí žalobce vyplývá, že na území Ruské federace není vyloučena možnost se domáhat ochrany práv a svobod u mocenských orgánů tohoto státu, a že tvrzení žalobce o nemožnosti obrátit se na

nadřízené vyšetřovací orgány je v podstatě pouhou spekulací, když této možnosti žalobce reálně vůbec nevyužil. Proto se soud nemohl ztotožnit s jeho námitkami uvedenými v žalobě a ve vztahu k důvodům žádosti o azyl z hlediska § 12 a § 13 zákona o azylu považoval soud žalobu za nedůvodnou. Za nedůvodné však považoval soud i další námitky žalobce vztahující se k aplikaci dalších ustanovení zákona o azylu, tj. § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu.

Důvodná není rovněž námitka žalobce týkající se aplikace § 14b zákona o azylu, který se týká doplňkové ochrany.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Je sice pravdou, že žalovaný neuvedl k tomuto ustanovení zákona o azylu obsáhlou argumentaci, avšak té nebylo podle názoru krajského soudu ani třeba, když žalovaný uvedl, že „žadatel není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany, nesplňuje proto důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu“. Žalobce jak v průběhu azylového řízení, tak ani v samotné žalobě neuvedl důvod, ze kterého by bylo zřejmé, že by se na jeho případ toto ustanovení vztahovalo. Byl to naopak žalovaný, kdo doporučil žalobci zákonnou možnost pro řešení jeho situace za účelem realizace jeho snahy pobývat společně s manželkou na území ČR, tj. zajistit si legálnost svého dalšího pobytu na území ČR pomocí příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Jestliže žalobce neuvedl žádný právně relevantní důvod pro udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení zákona o azylu, nebyl žalovaný povinen ve svém rozhodnutí uvádět argumentaci, proč nelze tuto doplňkovou ochranu žalobci udělit. Z výše uvedených důvodů považoval soud žalobu žalobce ad b) za nedůvodnou.

Ve vztahu k žalobcům ad a) a ad b), dětí žalobce a jejich zástupkyně v azylovém řízení a v tomto soudním řízení, tj. paní T. S., dospěl krajský soud k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Obdobně jako u žalobce ad b) musel soud konstatovat, že původní žaloba obsahovala obecně formulované tvrzení o porušení správního řádu, které nebylo možné považovat za žalobní body způsobilé k soudnímu přezkumu (argumentace soudu viz výše), když žalobní

body obsahovala až následně soudu doručená doplnění žaloby učiněná ve lhůtě pro rozšíření žalobních bodů.

Žalobci prostřednictvím své zákonné zástupkyně, tj. matky T. S., v protokolech o pohovorech s žalobci uvedli, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o získání stejných podmínek pro možnost legálního pobytu jejich dětí na území ČR jako má žalobkyně, když žalobkyni byl v ČR udělen azyl. Dále žalobkyně v pohovoru popsala obdobně jako její manžel, žalobce ad b), problémy s člověkem zvaným „Afo“ (viz výše). Správní orgán po citaci platné právní úpravy uvedl již výše zmíněné vymezení pojmů pronásledování ve smyslu zákona o azylu a konstatoval, že rovněž přihlédl k obsahu rozhodnutí týkajícího se žalobce ad b). Na tomto postupu nevidí soud nic zvláštního, když je nutné zohlednit tvrzení žalobkyně obsažené v pohovoru, které se obsahově shoduje s uvedením důvodů v žádosti o azyl, který uvedl žalobce ad b). Krajský soud nevidí důvod pro to, aby se musel v dané věci žalovaný správní orgán opětovně zabývat výše zmíněným důvodem v žádosti o azyl, který žalovaný vyhodnotil a posoudil v rozhodnutí, jenž se týkalo žalobce ad b), a to tím spíše, když tento důvod se týkal žalobce ad b). Jestliže uvedený důvod (spory se soukromou osobou, s člověkem zvaným „Afo“) a tvrzení o obavách z pronásledování z důvodu národnosti žalobce ad b) neobstály v řízení o žádosti o udělení azylu žalobce ad b), tak tím spíše nemohly obstát i v případě žalobců ad a) a ad c) (argumentace soudu viz výše, tj. ve vztahu k žalobci ad b/). Proto žalovaný správně v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k těmto žalobcům konstatoval, že v průběhu řízení nebyly uvedeny žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že děti žalobkyně vyvíjely na území Ruské federace činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažovaly, když to ani vzhledem k jejich věku možné nebylo. Proto nebyl dán důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž v případě aplikace ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nebylo možné považovat důvody sdělené zástupkyní těchto žalobců za právně relevantní důvody pro udělení azylu, jelikož tyto důvody se týkaly již zmíněných problémů, které uvedl otec žalobců v průběhu řízení o jeho žádosti o azyl. Jestliže tedy otec žalobců v průběhu řízení neprokázal svůj odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů, tj. jestliže nebyly nalezeny žádné důvody, pro které by se otec žalobců (žalobce ad b/) mohl odůvodněně obávat pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, pak, jak výstižně uvedl žalovaný, „nelze pak ani dovodit takové jednání“ vůči těmto žalobcům, tj. vůči jeho nezletilým dětem. Proto správní orgán vzhledem k tomu, že zákonná zástupkyně těchto žalobců vyjádřila v průběhu správního řízení (zejména viz protokoly o pohovorech) přání žít s rodinou v ČR, tak jediným důvodem podání žádosti byla snaha legalizace pobytu žalobců v ČR. I v těchto rozhodnutích vztahujících se k žalobcům ad a) a ad c) byli žalobci upozorněni na možnost legalizovat pobyt za využití běžných typů pobytů, které dává žalobcům právní řád ČR, zejména zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. O to se však, jak vyplývá ze správního spisu, žalobci vůbec ani nepokusili. Proto opětovně správně žalovaný konstatoval judikaturu NSS o tom, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, a že prostřednictvím azylového řízení není možné žádat o legalizaci pobytu v ČR, když pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, zejména zákon o pobytu cizinců na území ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 18.11.2004, sp. zn. 7Azs 117/2004). Správní orgán dospěl rovněž k závěru, že azyl za účelem sloučení rodiny dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu v případě hodném zvláštního zřetele se udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, to však nebyl případ

žalobců, proto tento azyl žalovaný za účelem sloučení rodiny neudělil žalobcům ad a) a ad c). Matce žalobců, jak vyplývá ze správního spisu a z rozhodnutí žalovaného, přičemž tuto skutečnost žalobci v žalobě nezpochybnili, byl dne 11.7.2003 dle § 13 odst. 1 zákona o azylu udělen azyl za účelem sloučení rodiny, čili nebyly splněny podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu, neboť to by musel být udělen matce žalobců azyl podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu, což nebyl. Ze správního spisu a z rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2003, č.j. OAM-3889/VL-19-HA08-2002, které si soud vyžádal, vyplývá, že v roce 2003 byl matce žalobců udělen azyl, avšak jednalo se udělení azylu za účelem sloučení rodiny s otcem, kterému byl udělen humanitární azyl, a to v době, kdy matka žalobců byla nezletilá a plně závislá na péči svých rodičů. Tyto skutečnosti však již pominuly a žádosti o udělení azylu dětí této osoby (tj. T. S. a i jejího manžela, tj. všech žalobců) tak musí být posuzovány zcela standardně jako u ostatních žadatelů o mezinárodní ochranu. K získání pobytového oprávnění na území ČR z důvodu legalizace pobytu neslouží zákon o azylu, ale zcela jiný právní předpis, tj. jak soud již výše uvedl, zákon o pobytu cizinců na území ČR (zákon č. 326/1999 Sb.). Není důvodná námitka žalobců o porušení Úmluvy o právech dítěte, když s touto námitkou se vypořádal již žalovaný, který v souladu s konstantní soudní judikaturou (rozsudek NSS ze dne 28.11.2008, sp. zn. 5Azs 46/2008, dále rozsudek NSS ze dne 8.1.2009, sp. zn. 2Azs 66/2008) dospěl k závěru, že pokud jsou k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je třeba řešit dle zákona o pobytu cizinců, přičemž rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval Úmluvu o právech dítěte či jiné mezinárodní smlouvy zakotvující právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami nenastává. O upřednostnění těchto mezinárodních smluv by se mohlo jednat pouze v případě, který umožňuje přednostní aplikaci mezinárodních smluv před vlastními zákony, tj. např. tehdy, když by až po rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany nastala situace, které se zákon o azylu snaží zabránit, např. pokud by i v případě krátkodobého pobytu žalobců v zemi původu hrozilo porušení zásady non-refoulement, či porušení jejich základních práv dle mezinárodních smluv. O takový případ přednostní aplikace mezinárodní smlouvy se v dané věci nejedná, když v případě žalobců nebyly splněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a ani nenastala výše zmíněná situace.

Rovněž i v případě těchto žalobců je nutné konstatovat, že jejich tvrzení v žalobách nebyla schopna sama o sobě bez dalšího vyvrátit argumentaci žalovaného týkající se neudělení azylu, přičemž žalovaný správně dospěl k závěru, že nebyly dány důvody pro udělení azylu dle citovaných ustanovení zákona o azylu. Správní orgán, obdobně jako v případě žalobce ad b), tak i v případě žalobců ad a) a ad c), vycházel z právně relevantních podkladů (MZV ČR ze dne 2.7.2012, informace Průkazy a vycestování švýcarského Spolkového úřadu pro migraci ze dne 6.2.2012, databáze ČTK – Rusko, ze kterých mimo jiné vyplývá, že žalobci nemohou v případě odjezdu do Ruské federace utrpět ani z důvodu samotného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR vážnou újmu, a že v případě obtěžujícího jednání ze strany soukromých osob všech žalobcům nic nebrání v tom, aby se obrátili i o pomoc na příslušné orgány. V případě neochoty zákonných zástupců k návratu do původního místa jejich bydliště rovněž těmito nic objektivně nebrání v možnosti přestěhování se na jiné místo v Ruské federaci, což vyplývá z informace Průkazy a

vycestování švýcarského Spolkového úřadu pro migraci ze dne 6.2.2012 (tento závěr je obsažen v žalovaných rozhodnutích a žalobci jej v jeho podstatě nezpochybnili).

Pokud žalobci v žalobách poukazovali na to, že se žalovaný nevěnoval „právu či situaci jezidů v zemi původu“, tak je nutné konstatovat, že žalobci neuvedli v průběhu řízení o žádosti o udělení azylu nějaký konkrétní problém, týkající se jejich pronásledování v zemi původu z tohoto důvodu, jen obecně poukázali na to, že patří k „jezidům“. Důvod svého údajného pronásledování spatřovali žalobci zejména v problémech žalobce ad b) s výše zmíněným člověkem zvaným „Afo“. A tímto důvodem žádosti o azyl se správní orgán zabýval dostatečným způsobem (argumentace soudu viz výše). Žalobci se zřejmě dostatečně neseznámili s obsahem žalovaného rozhodnutí, když v žalobě tvrdili, že „stejně tak nebylo hodnoceno, jakým způsobem je zacházeno s žadateli o azyl, kteří se vrací do země původu. I tato skutečnost zůstala bez povšimnutí, což však považuji za hrubé pochybení správního orgánu.“ Krajský soud považuje spíše za pochybení žalobců, když přehlédli, že žalovaný vycházel z informace MZV ČR ze dne 2.7.2012, podle které vážnou újmu nemůže žadatel o azyl v případě odjezdu do Ruské federace utrpět ani z důvodu samotného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Tento závěr žalovaného žalobci v žalobě nenapadli a soud není povinen bez žalobní námitky se správností tohoto závěru sám ex officio zabývat. Žalobkyně ad a) navíc žalovanému v žalobě vytkla, že své rozhodnutí odůvodnil pouze ve vztahu k Ruské federaci, tvrdila, že „nicméně doposud není zřejmé, zda právě tuto zemi lze považovat ze zemi mého původu, když jsem osobou bez státní příslušnosti a v úvahu připadá i Arménská republika“. K tomu se vyjádřil žalovaný tak, že otec žalobkyně ad a) a její bratr „jsou občané Ruské federace, matce byl v ČR udělen azyl. Svůj návrat do původní vlasti – Arménie matka žalobkyně vylučuje. Vzhledem ke skutečnosti, že posledním místem trvalého pobytu rodičů žalobkyně bylo území Ruské federace, proto její žádost o mezinárodní ochranu bude správní orgán posuzovat na pozadí informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci“. Tento závěr žalovaného v žalobě žalobci nijak nezpochybnili, proto soud neměl důvod se zabývat věcnou správností tohoto závěru ex officio. Navíc žalobkyně neargumentovala ve správním řízení arménským občanstvím svých dětí (zejména své dcery), neuvedla je v čestném prohlášení o totožnosti. Žalovaný správně proto tvrdí ve vyjádření k žalobě, že země, kam by se žalobkyně ad a) s rodinou navracela, je Ruská federace, když před příchodem do ČR v této zemi rodina pobývala. Požadavek na posuzování vůči ještě další zemi (Arménie), kam však není předpoklad, že by se rodina vrátila, není proto důvodný a nemá oporu v zákonu o azylu.

Žalobci, stejně jako žalobce ad b), namítli nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí v části týkající se aplikace § 14b zákona o azylu. S touto námitkou se soud věcně zabýval již výše, tj. ve vztahu k žalobci ad b) (argumentace soudu viz výše), přičemž dospěl k závěrům o nedůvodnosti této námitky.

Protože všechny žaloby soud shledal za nedůvodné, musel je zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci nebyli úspěšní v řízení a neměli právo na náhradu řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Tlumočnický soud v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 a § 59 odst. 2 s.ř.s. přiznal tlumočné, a to ve výši 423,50 Kč v souladu se správným, skutkovému a právnímu stavu odpovídajícím, vyúčtováním tlumočného ze dne 28.3.2013 (zák. 432/2002 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. března 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
V. P.